

Здравко. — Много добро, тате, тѣзи добры хора много са мѣчихѣ да ни прегодятъ и прегодихѣ ни както трѣбаше.

Г. Нѣголѣ. — Много ми е драго, дѣто си благодаренъ. Но, ако чичо Цоню бѣше тя приелъ студено, ако не бѣше са погрыжилъ да та почета, ако не бѣше са толкоз грыжилъ да ти угоди, щеше ли да бѣдешъ благодаренъ както сега?

Здравко. — Не щѣхъ, то са знае.

Г. Нѣголѣ. — Какво щеше да мыслишь за него?

Здравко. — Че е дебелакъ селенинъ.

Г. Нѣголѣ. — Здравко! Здравко! този почетенъ челѣкъ доде у дома, и намѣсто да го почетешъ както прилича, ты са подигра съ него. Кажи ми кой по-добрѣ знае да живѣе, ты ли или той?

Здравко, като са изчървилъ. — Но той трѣба добрѣ да на приеме, защото печели отъ земята ны.

Г. Нѣголѣ. — Какво разбирашь съ думата печели?

Здравко. — Разбирамъ че му иде на сгода да пребира за себе си храната отъ нивіята ни и сеното отъ нашата ливада.

Г. Нѣголѣ. — Имашъ правдина. Орачъ че-